

Wspomnienia

Profesor dr hab. Witold Woźniak

Na Cmentarzu Junikowskim 18 marca 2016 r. pożegnaliśmy prof. Witolda Woźniaka, wybitnego anatoma, uznanego naukowca, wspa- niałego nauczyciela akademickiego oraz niezwykłego człowieka.

Urodził się 22 lipca 1934 r. w Kraś- nem nad Uszą (powiat Mołodeczno). Oj- ciec Władysław był podoficerem woj- ska polskiego, a następnie pracownikiem Dyrekcji PKP w Olsztynie, matka Anna – nauczycielką.

Po ukończeniu liceum im. St. Wy- spiańskiego w Mławie w 1952 r. przez rok pracował jako nauczyciel szkoły podstawowej w Mławie.

W 1953 r. rozpoczął studia na Akade- mii Medycznej w Poznaniu i po odby- ciu stażu przeddyplomowego otrzymał w styczniu 1960 r. dyplom lekarza me- dycyny.

W 1959 r. zawarł związek małżeński z Ewą Matuszkiewicz (lekarz stomato- log), z którą miał dwóch synów: Witolda i Tomasza; obaj są lekarzami.

Profesor zawsze podkreślał, że ana- tomie polubił już na pierwszym roku studiów, ponieważ była to dyscyplina od początku mająca najwięcej związku z medycyną.

W czasie studiów (od 1954 r.) był przewodniczącym Koła Naukowego przy Katedrze i Zakładzie Anatomii Opi- sowej i Topograficznej AMP. Uczestni- czył w pracach doświadczalnych nad układem nerwowym oraz brał udział w ćwiczeniach anatomicznych ze stu- dentami I roku jako demonstrator. Od 1 lipca 1958 r., będąc studentem V roku, otrzymał etat prowadzącego ćwiczenia i rozpoczął samodzielne ćwiczenia ze studentami I i II roku Wydziału Lekar- skiego oraz Oddziału Stomatologii.

W 1960 r., po uzyskaniu dyplomu le- karza medycyny, został asystentem Ka- tedry i Zakładu Anatomii Opisowej i To- pograficznej, a w 1967 r. adiunktem.

W 1962 r. uzyskał stopień doktora me- dycyny na podstawie rozprawy doktor- skiej „Połączenia odcinka lędźwiowego pnia współczulnego ze splotem między- krezkowym”.

22 kwietnia 1970 r. na podstawie dor- obku naukowego i rozprawy habilita- cyjnej „Nerwy pni współczulnych oraz ich sploty w jamach ciała w rozwoju on- togenetycznym człowieka” otrzymał stopień doktora habilitowanego, nadany przez Radę Wydziału Lekarskiego Aka- demii Medycznej w Poznaniu.

W 1971 r. został powołany na stano- wisko docenta. W 1977 r. otrzymał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego, a w 1981 r. został profesorem zwyczaj- nym.

Dorobek naukowy prof. Woźniaka obej- muje 220 prac oryginalnych (w tym 40 w czasopismach zagranicznych), 260 do- niesień z kongresów, zjazdów i sympozjów (61 zagranicznych), 70 rozdziałów w pod- ręcznikach, redakcję dwóch podręczników, sześciu atlasów oraz trzy skrypty.

Zredagowany przez profesora pod- ręcznik „Anatomia człowieka” nazwany został przez studentów „zieloną książką” i wszyscy studenci wiedzieli, że zawiera on minimum wiedzy anatomicznej, któ- rą muszą posiadać przyszli lekarze.

Dorobek naukowy prof. Woźniaka ukierunkowany był na badania rozwo- ju układu nerwowego oraz narządów w okresie zarodkowym oraz wczesnym płodowym człowieka z zastosowaniem mikroskopii elektronowej, histochemii i immunocytochemii. Niektóre prace do- tyczyły neuroanatomii porównawczej. Część badań prowadzono we współpra- cy z Instytutem Embriologii w Davis (USA). Wiele z tych prac należy do uni- katowych w literaturze światowej.

Profesor Witold Woźniak w swojej ka- rierze naukowej odbył liczne staże za- graniczne:

- 1967–1968 – roczny pobyt w Uniwer- sytecie św. Ludwika w St. Louis (USA) jako Visiting Professor,
- w latach 1975–1981 – coroczne sze- ściotygodniowe pobyty w Instytucie Embriologii w Davis (California) w ra- mach grantu Narodowego Instytutu Zdrowia USA jako konsultant badań w zakresie neurobiologii rozwojowej,
- w latach 1993, 1998, 1999 – dwumie- sięczne pobyty w Zakładzie Anatomii i Biologii Komórki Georgetown Uni- versity Medical Center w Waszyngto- nie jako Visiting Professor.

Profesor Woźniak zawsze podkreślał, że staże te i doświadczenie wywarły duży wpływ na jego pracę dydaktyczną i wychowawczą oraz kierunki badań w kierowanej przez niego katedrze anatomii.

Za swój największy sukces Profesor uważał uznanie wśród studentów, wypromowanie 54 doktorów nauk medycznych i przyrodniczych oraz trzech rozpraw habilitacyjnych, których był patronem. Był recenzentem wielu rozpraw doktorskich, habilitacyjnych oraz ocen na stanowisko profesora.

Profesor Witold Woźniak przez całe swoje życie zawodowe był bardzo zaangażowany w prace naukowe i organizacyjne uczelni, pełniąc wiele funkcji:

- 1970–1981 – wicedyrektor Instytutu Biostruktury,
- 1975–2004 – kierownik Katedry i Zakładu Anatomii Prawidłowej,
- 1975–1981 – prodziekan Wydziału Lekarskiego,
- 1982–1984 – dziekan Wydziału Lekarskiego,
- 1987–1990 – prorektor ds. dydaktyczno-wychowawczych,
- 1991 – członek zespołu ds. organizacji oddziału w języku angielskim,
- 1993–2006 – zastępca przewodniczącego Rady Programowej ds. nauczania w języku angielskim,
- 2002–2014 – przewodniczący Rady Społecznej PSK nr 2 im. Heliodora Święcickiego,
- 1981–1990 oraz 1998–2004 – członek senatu.

Od listopada 2004 r. prof. Witold Woźniak był zatrudniony na stanowisku profesora w Wyższej Szkole Zawodowej im. Prezydenta Stanisława Wojciechowskiego w Kaliszu. Od maja 2011 r. do 31 sierpnia 2012 r. był dziekanem Wydziału Medycznego, a od 1 października 2012 r. do 2015 r. kierownikiem Katedry Pielęgniarstwa.

Był bardzo twórczym i pełnym energii człowiekiem w działalności Polskiego Towarzystwa Anatomicznego i innych towarzystw naukowych.

Od 1986 do 1996 r. był wiceprzewodniczącym, a od 1996 do 2002 r. przewodniczącym Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Anatomicznego. Był członkiem Towarzystwa Anatomów Amerykańskich, Anatomische Gesellschaft, członkiem Międzynarodowego Stowarzyszenia Anatomów Cajal Club, członkiem zarządu Europejskiego Stowarzyszenia Morfologii Eksperymentalnej. Był członkiem honorowym Rumuńskiego Towarzystwa Anatomicznego oraz Polskiego Towarzystwa Anatomicznego, a także wielu towarzystw krajowych: Polskiego Towarzystwa Antropologicznego, Polskiego Towarzystwa Histochemików i Cytochemików, Polskiego Towarzystwa Chirurgów Podstawy Czaszki. Pozostawił trwały ślad w morfologii polskiej.

Polskie Towarzystwo Anatomiczne poniosło dotkliwą stratę.

Od 1982 do 2001 r. prof. Witold Woźniak pełnił funkcję redaktora naczelnego.

go kwartalnika wydawanego w języku angielskim „Folia Morphologica”, a od 1984 r. redaktorem „Poznańskich Roczników Medycznych”. Był również przewodniczącym Komitetu Organizacyjnego Zjazdu Polskiego Towarzystwa Anatomicznego w 1983 r. oraz Sympozjum Embriologicznego.

Doceniał znaczenie kontaktów międzynarodowych, dając przykład swoimi licznymi wystąpieniami na kongresach.

Profesor Witold Woźniak był laureatem wielu nagród i wyróżnień. Został odznaczony m.in. Krzyżem Kawalerskim i Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Zasłużony Nauczyciel PRL, „Za wzorową pracę w służbie zdrowia”.

Otrzymał dwukrotnie nagrody I stopnia ministra zdrowia i opieki społecznej za osiągnięcia naukowe, dwukrotnie nagrody I stopnia ministra zdrowia i opieki społecznej za osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze oraz w 2000 r. międzynarodową nagrodę Innovative Excellence in Teaching, Learning and Technology wręczoną w Jacksonville (USA).

Profesor Witold Woźniak otrzymał wiele dyplomów od studentów angielskich za wyróżniający proces dydaktyczny, Order Uśmiechu od studentów polskich oraz nagrodę imienia dr. Władysława Biegańskiego I stopnia.

W październiku 2013 r. przyznano mu Złoty Laur Uniwersytetu Medycznego im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu.

Profesor Witold Woźniak był długoletnim kierownikiem Katedry i Zakładu Anatomii Prawidłowej Uniwersytetu Medycznego im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu. Miał dwa priorytety w życiu: rodzina i praca.

Był niezastąpionym szefem i dobrym człowiekiem. W czasie wieloletniego kierowania katedrą anatomii oraz po przejściu na emeryturę aż do ostatnich dni życia aktywnie uczestniczył w naszych codziennych obowiązkach naukowych i dydaktycznych. Był wychowawcą wielu pokoleń lekarzy, wybitnym, uznanym naukowcem, wspaniałym i wrozumiałym, chociaż bardzo wymagającym i sprawiedliwym nauczycielem akademickim z dużym doświadczeniem pedagogicznym.

Zostanie zapamiętany jako utalentowany i ceniony przez słuchaczy wykła-

dowca. Profesor kochał młodzież i dydaktykę.

Profesor Witold Woźniak w postępowaniu kierował się niezależnością od układów i pryncypialnością oraz odwagą w prezentowaniu poglądów. Miał umiejętność powściągliwości w sądach, ale równocześnie charakteryzowała go dogłębność ocen i rozważli w podejmowaniu decyzji.

Był wielokrotnie wsparciem dla nas w trudnych chwilach, człowiekiem uczuciowym, wrażliwym na kłopoty innych, a także wspaniałym szefem, organizatorem badań, potrafiącym w niezwykły sposób zmotywować nas do pracy naukowej i dydaktycznej.

Dziękujemy Ci za to, Profesorze.

3 marca 2016 r. przyjechał do Katedry Anatomii z synem po raz ostatni. Bardzo cierpiał. Usiadł w swoim pokoju i powiedział: „Zobacz, co się ze mną dzieje, ale pracujcie, może jeszcze raz mi się uda i wrócę, będziemy pracować”.

Miał wiele planów i rozpoczętych badań. Tak bardzo chciał żyć i jeszcze pracować. Nadeszła przejmująca pustka w więzach wieloletniej współpracy.

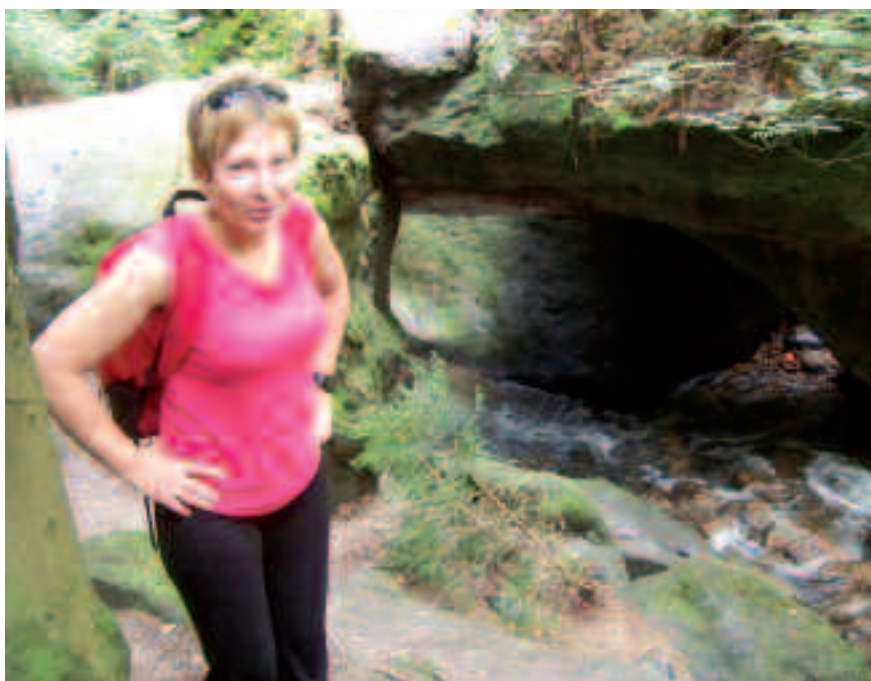
Zawsze był. Odszedł, ale będzie i na zawsze pozostanie w naszej pamięci jako niestrudzony badacz, znakomity naukowiec, wspaniały nauczyciel akademicki oraz pogodny i serdeczny człowiek. Niezastąpiony przyjaciel. Będzie go nam bardzo brakowało.

Cześć jego pamięci!

MAŁGORZATA BRUSKA

Wspomnienie o doktor Iwonie Wielentejczyk

W Poznaniu 10 lutego 2016 r. zmarła dr Iwona Wielentejczyk, po ponad dwóch latach zmagania się z chorobą nowotworową. Pochodziła z Wolsztyna, gdzie urodziła się w 1960 r. i wychowała. Po ukończeniu liceum ogólnokształcącego podjęła studia medyczne w Poznaniu. Studiowała na Akademii Medycznej, na Wydziale Lekarskim, w latach 1980–1986. Po studiach przyjechała do Piły, z którą związała całe swoje dalsze życie. Tutaj w Szpitalu Specjalistycznym pracowa-

ła z pasją i wielkim zaangażowaniem przez wiele lat na oddziale wewnętrznym, później na oddziale nefrologicznym, a w ostatnich latach na oddziale reumatologicznym. Szybko zrobiła specjalizację z chorób wewnętrznych, a w późniejszych latach również z reumatologii. Pracowała także w poradni diabetologicznej i nefrologicznej. Lecząc każdego pacjenta, zawsze widziała w nim chorego człowieka, któremu trzeba pomóc zgodnie z najnowszą wiedzą i zawsze indywidualnie. Poznałam ją na stażu podyplomowym na oddziale wewnętrznym i od razu nawiązała się między nami nić przyjaźni. Wielokrotnie wyjeżdżałyśmy w góry, które tak bardzo kochała i mogła je ciągle zdobywać na nowo. Rozmawiałyśmy godzinami o życiu, filozofii, wyjątkowości każdego człowieka i jego słabościach, ale też

o sztuce zawodu medyka i tzw. trudnych przypadkach.

Na wyjazdy zawsze brała z sobą książki, chętnie o nich opowiadała oraz dzieliła się swoimi przemyśleniami. Kolejną pasją Iwonki był tenis, który uprawiała przez wiele lat, nawet kiedy już zaczęła się choroba.

Miała wielu przyjaciół i znajomych, zawsze otwarta i wsłuchująca się w drugiego człowieka. Zawsze gotowa była nieść pomoc i niosła ją tam, gdzie była tego potrzeba.

Kiedyś (już w trakcie choroby) powiedziała, że Pan Bóg zabrał jej wszystko, co tak bardzo kochała, ale nigdy nie straciła pogody ducha i nadziei. Nawet wtedy wspierała innych. Odchodziła powoli – tak cichutko jak żyła, uśmiechnięta. Będzie nam jej bardzo brakowało.

ELŻBIETA SZUMNA